

ע"פ 11116/01/23 - גואל ברוכיאן נגד ברכה סומך

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פלייט

ע"פ 11116-01-23 ברוכיאן נ' סומך
תיק חיצוני:

בפני כבוד השופט אוהד גורדון
המערער גואל ברוכיאן
נגד
המשיבה ברכה סומך
החלטה

לפני בקשת המערער, לעכב את ביצוע ההחלטות מושא הערעור עד להכרעה בו.

1. המדובר בהחלטות בית משפט השלום בירושלים (כב' השופטת א' סנדלר) מן הימים 21.9.22, 18.10.22 ו-29.11.22.

בהחלטה מיום 21.9.22 דחה בית המשפט קמא בקשה מיום 2.6.22 של המערער, להפעיל סנקציות לפי פקודת בזיון בית משפט כנגד המשיבה. כך בטענה שהיא מפרה החלטה שיפוטית מיום 10.7.18, הנוגעת להתדיינות בערכאה שיפוטית בניו יורק. בית המשפט קמא דחה בקשה זאת, בקביעה כי לא ניתנה ולא יכולה הייתה להינתן החלטה המחייבת את המשיבה לפעול בדרך זו או אחרת במסגרת ההליכים המתנהלים בארה"ב. המערער חויב בתשלום הוצאות המשיבה בסך של 12,000 ₪.

המערער הגיש בקשה "לעיון חוזר". זו נדחתה בהחלטה מיום 18.10.22, בקביעה כי בית משפט השלום אינו ערכאת ערעור על החלטותיו וכי אין הצדקה לשנות מן ההחלטה.

המערער הגיש "בקשה חוזרת לעיון חוזר". גם זו נדחתה, בהחלטה מיום 29.11.22.

להשלמת התמונה יצוין, כי ביום 18.12.12 הגיש המבקש בקשה לעיכוב ביצוע ההחלטות לצורך הגשת ערעור. גם זו נדחתה, בהחלטה מאותו היום.

2. בבקשתו לעיכוב הביצוע עד להכרעה בערעור טוען המערער, כי סירוב המשיבה לאפשר לו להשתתף בהליכים המתנהלים בארה"ב בקשר לנכס מקרקעין השייך לו גורם לו נזק, כי בחודשים האחרונים סעד את רעייתו אך לאור הנזקים הנגרמים שב "לטפל בתיק", וכי בבקשתו נדחתה והוא חויב בהוצאות ללא דיון.

3. דין הבקשה להידחות, ממספר טעמים שדי בכל אחד מהם:

ראשית, עיקרן של ההחלטות מושא הערעור לא נושא היבט אופרטיבי שניתן לעכבו. בהחלטה מיום 21.9.22 נדחתה בקשה להטלת סנקציות, וביתר ההחלטות נדחו בקשות לעיון שוב באותה החלטה. ממילא שאין משמעות ל"עיכוב ביצוע" בנסיבות אלה.

חריג לכך הוא החיוב בהוצאות, אך לגביו יש ליישם את ההלכה הנוהגת לפיה אין ככלל לעכב תשלומי חיוב כספי, מה עוד שלא נטען בבקשה כי אם החיוב יבוצע והערעור יתקבל, לא ניתן יהיה להשיב מצב לקדמותו.

4. שנית, לפי ההלכה הפסוקה השגה על החלטה לדחות בקשה לפי פקודת בזיון בית משפט נעשית בדרך של בקשת רשות ערעור בהליך אזרחי. נראה שלמערער אין זכות ערעור בהליך מהסוג שהוגש.
5. שלישית, ההחלטה המרכזית היא ההחלטה לדחות את הבקשה לפי פקודת בזיון בית משפט. זו ניתנה בחודש ספטמבר, המועד לערעור עליה חלף, והמערער לא הגיש לצד ערעורו בקשה לקבל ארכה להגשת הערעור. הגשת בקשות "לעיון חוזר" לערכאה הדיונית לא מאריכה את המועד האמור. הדבר לא מאפשר לאפיין את סיכויי הערעור כמשמעותיים, ומחייב לדחות את הבקשה לעיכוב הביצוע. בהקשר זה אציין, כי החיוב בהוצאות נקבע באותה החלטה, וגם מטעם זה סיכויי הערעור עליו אינם ניכרים.
6. רביעית, גם לגופם קשה להתרשם מסיכויי הערעור. כמובא לעיל, הבקשה לפי פקודת בזיון בית המשפט עסקה בטענה, כי המשיבה הפרה החלטה שנתן בית המשפט קמא ביום 10.7.18. עיון באותה החלטה מעלה, כי דובר בהחלטה בפתקית, שניתנה על גבי בקשה של המשיבה, למתן החלטה בבקשה שלה למחוק או לדחות על הסף את תביעת המערער. בהחלטה מיום 10.7.18 הורה בית המשפט קמא למערער להגיב לבקשת המשיבה, ובנוסף הציע לו לעכב את ההליך בישראל עד למיצוי ההליכים בארה"ב (בהמשך המערער הסכים להצעה, והתובענה הופסקה). בהחלטה מיום 10.7.19 לא היה, אפוא, היבט אופרטיבי המופנה למשיבה. ממילא, שסיכויי הטענה כי הפרה החלטה זו אינם ניכרים, דבר התומך בהחלטות מושא הערעור.
7. בשל כל אלה, הבקשה לעיכוב ביצוע נדחת.
8. בשים לב להערותי לעיל, בדגש על הנימוק השני, המערער יודיע עד 11.1.23 האם הוא עומד על ערעורו. בחלוף המועד, יונח שזנח את הערעור והוא יימחק. המזכירות תעקוב, ואם יודיע שהוא עומד על ערעורו תקצה את ההליך לטיפול מותב.

ניתנה היום, י"א טבת תשפ"ג, 04 ינואר 2023, בהעדר הצדדים.